

தென் ஆப்ரிக்கா நாட்டில் முருக வழிபாடும் தமிழ் மொழியும்

(Tamil Language and Murukan Worship in South Africa by S.Subramanian)

மூலக் கட்டுரை ஆங்கிலத்தில் : எஸ். சுப்பிரமணியன்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு : சாந்திப்பிரியா (nrj_1945@yahoo.com)

ஒருவருடைய பேச்சும் மூச்சும் செயல்பாடுகளும் அவரவர்கள் பேசும் மொழிக்கேற்ப அமைந்து விடுகின்றது. சைகையினாலோ அல்லது வாய் மொழி மூலமோதான் கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒரு மொழிக்கு (அதாவது அவர்கள் சார்ந்துள்ள இனம்) கிடைக்கும் மரியாதைக் கூட அதைப் பேசுபவர்கள் பின்பற்றி வரும் தெய்வீக வாழ்க்கை முறைக்கு ஏற்பவே அமைந்து உள்ளது. தெய்வ நம்பிக்கை என்பது எந்த அளவு ஒருவனிடம் ஊறி உள்ளதோ, அந்த அளவிற்கு அது அவனை சமுதாயத்தில் முன்னேறவும், மேன்மையான சமூக கலாசார உறவுகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கவும் உதவுகின்றது என்றாலும் அதன் பெருமைக்குக் மூல காரணமாக இருப்பது அவன் பேசும் மொழிதான். ஒரு மொழியே அனைத்துத் தொடர்புக்களுக்கும் ஒரு பாலமாக அமைகின்றது.

எண்ணூர் எழுத்தும் கண்ணெனத் தரும் என்பது ஒரு தமிழ் பழமொழி. அதாவது எழுத்துக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையும் அதன் வடிவங்களுமே மக்களின் இரு கண்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. அவர்களுடைய இறை வணக்கமும் இன்னொன்று. வார்த்தைகளின் ஒலியே பிரும்மன் என்பதால் சமிஸ்கிருத மொழியில் அட்சரத்தை பிரும்மன் என்று கூறுவார்கள். வெளிநாடுகளில் வசிக்கும் மக்கள் எங்கிருந்தாலும் அன்றாட வாழ்வில் அவர்கள் வழக்கத்தில் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் தாய்மொழியே அவர்களுக்கு தெய்வீகத்தை முற்றிலும் புரிந்து கொள்ள உதவும். அதனால்தான் மொழியே தெய்வம் எனவும், தெய்வமே ஒரு மொழி எனவும் நம்பப்படுகின்றது. ஆக ஒருவர் உபயோகிக்கும் மொழியே சமுதாயத்தின் அனைத்து செயல்பாடுகளிலும் ஒரு தொடர்பு சாதனமாக அமைந்து விடுகின்றது.

இந்திய மக்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் வளர்ந்து வரும் நாகரீக உலகில் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தாலும் தெய்வீகத்தில் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஈடுபாடே அன்புடன் பழகும் நற்குணம் படைத்த மக்களாக அவர்களை வைத்து உள்ளது. மேலேநாட்டினரோ நாகரீக வளர்ச்சி என்பது வாழ்வில் மேன்மேலும் கிடைக்கும் சிற்றின்பங்களின் வளர்ச்சியே என நினைக்கின்றனர். தென் ஆப்ரிக்க நாட்டு இந்து மகா சபாவின் கூட்டுச் செயலாளரான ஆர். குல்லிடன் என்பவர் ' தாய் மொழியே கலாசாரத்தின் அச்சாணி எனவும் தாய் மொழியை அலட்சியப்படுத்துவது அவர்கள் சார்ந்துள்ள இனத்தின் கலாசார இழப்பிற்கு மட்டும்

காரணமாக இருப்பதில் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்குள்ள மதிப்பும் அழிந்து போக அது வழி வகுத்துவிடும் என்று கூறினார்.

தென் ஆப்ரிக்க

நாட்டில் குடியேறிய தமிழர்கள் வரலாறு

தென் ஆப்ரிக்க நாட்டில் உள்ள நடால் என்ற நகரத்தில் இருந்த ஆங்கிலேய முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த கரும்பால்களில் பணி புரிய இந்திய வம்சாவளியினரான தென் இந்தியர்கள் 1860 முதல் 1911 ஆம் ஆண்டு வரை அங்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். நடாலில் வந்து குடியேறியவர்களில் மூன்று பிரிவினர் இருந்தனர். தமிழ் மொழி பேச மட்டுமே தெரிந்த கீழ்நிலைத் தொழிலாளிகள், குதிரை கொட்டளங்களிலும், விடுதிகள், நெடுஞ்சால்களில் உள்ள உணவு விடுதிகள், அலுவலகங்கள் மற்றும் எஜமானர்களின் வீடுகளில் பணி , மற்றும் காப்பகங்களில் பணிபுரிய வந்த இரண்டாம் பிரிவினர்கள். அவர்களுக்கு தமிழ் மொழியில் எழுதவும் படிக்கவும் தெரியும் என்பது மட்டும் அல்ல தடுமாறியபடி சில ஆங்கில சொற்களைப் பயன்படுத்தக் கூடியவர்கள். தமிழில் நல்ல புலமை பெற்றவர்கள், ஆங்கிலமும் நன்கு அறிந்தவர்கள் என்ற மூன்றாவதுப் பிரிவினர்கள். அவர்கள் அங்கு வந்த வணிகர்கள். அவர்கள் அங்கு வந்து குடியேறிய இந்திய வம்சாவளியினருக்கு உதவியவாறும் அவர்களுக்குள் சமுதாய, கலாசார, இன நல்லிணத்தினையும் பெருக்கி வந்தனர்.

முதல் இரண்டு பிரிவினச் சார்ந்த மக்கள் தாய் மொழியில் கல்வி பெறாததினால் தங்களுடைய வாரிசுகளுக்கு அங்கு வந்து குடியேறிய இந்திய மக்களில் இருந்த நல்ல கற்றறிந்த ஆசிரியர் மூலம் கல்வி அறிவு புகட்டினர். அவர்களை வாத்தியார் என்ற பெயரில் அழைத்து (குரு) கௌரவித்தனர். அந்த வாத்தியார்கள் மூலமே இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது வம்சாவளிகள் தமிழ் மொழியைக் கற்றறிந்து தமிழ் சமுதாய கலாசாரத்தை புரிந்து கொள்ளும் வகையில் கல்வி அறிவு பெற்றனர். அதற்கு வேல் முருகனே (வழிபாடு) ஒரு மார்கமாக இருந்தார். அதற்குத் தேவையாக இருந்தது ஒரு வேல் மட்டுமே. அந்த கால கட்டத்தில் முக்கியமான சில ஆலயத்தில் வேல் வழிபாடு செய்து முடித்தப் பின் அங்கு வாத்தியார்கள் என்பவர்கள் கல்வி கற்றுக் கொடுக்க அவர்கள் சொல் வேத வாக்காக இருந்தது. 1868 ஆம் ஆண்டில் போர்ட் டர்பன் என்ற இடத்தில் இருந்த கிளேர் எஸ்டேட்டில்தான் இப்படிப்பட்ட பாடமுறைத் துவங்கியது. வெளிநாட்டில் சென்று குடி புகுந்தவர்கள் பல்வேறு கஷ்டங்களை அனுபவித்தபடி சிறு சிறு ஓலைக் குடிசைகளில் கோவில்களை அமைத்து கல்வி கற்க வேண்டி இருந்தது.

சமூக மத வழிபாட்டு முறை

தமிழர்கள் தங்கள் வம்சாவளிகள் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு இருந்த முறையில் தனி நபர் தெய்வ வழிபாடு, குடும்ப தேவதை வழிபாடு, கிராமியக் கடவுள் வழிபாடு மற்றும் உயர் நிலை கடவுள் வழிபாடு - அதாவது சிவன், சக்தி. நாராயணர், பெருமாள் மற்றும் முருகன் போன்ற கடவுட்களை வழிபடுவது - என அனைத்தையும் கடைபிடித்து வந்தனர். முதலில் கூறப்பட்ட மூன்று வழிபாட்டினை

தங்களுடையமனதிற்கு தோன்றியவண்ணம் செய்து கொண்டிருக்கையில், நான்காவது வழிபாட்டு முறையான உயர் நிலை கடவுள் வழிபாடு துவக்கப்பட்ட பின்னர்தான் அவர்களுக்கு நடால் மற்றும் பிற இடங்களில் இருந்த இந்தியர்கள் மத்தியில் கௌரவம் கிடைத்தது. ஆக அதன் பின்னர் தென் இந்தியர்கள் தாங்கள் விரும்பியபடி சிவன், விஷ்ணு மற்றும் முருக வழிபாட்டை கடைப் பிடிக்க முடிந்தது. அதே நேரத்தில் கீழ்நிலையில் இருந்த தொழிலாளிகள் முருக வழிபாட்டை பெரிதும் விரும்பினர் என்பதின் காரணம் அவர்களுக்கு அந்த வழிபாட்டு முறை எளிதாகவும் அவர்களுக்கு புரியும்படியான முறையில் அமைந்து இருந்தது. மேலும் ஆலய திருவிழாக்களில் இரவு 9 மணி முதல் விடியற்கால 5 மணி வரை அப்படிப்பட்ட வழிபாட்டு முறைகளை எடுத்துக் கூறும் வகையில் நடந்தேறிய கிராமிய நிகழ்ச்சிகள், பாடல்கள் மூலமும் அவர்கள் அதை அறிந்து கொள்ள முடிந்திருந்தது. அந்த நிகழ்ச்சிகளில் பெரும்பாலும் வள்ளித் திருமணம், சூரசம்ஹாரம் போன்ற நாடகங்கள் நடந்தேறின. நடைபெறும் அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை இரவு முழுவதும் கண் விழித்துக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது ஒரு விதத்தில் விரதம் இருப்பதைப் போன்றதே எனவும், அதன் பலனாக கடவுளின் அனுக்கிரகம் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் எனவும் தமிழர்கள் நம்பினர். பழங்காலத்தில் இருந்த தமிழ்குடி மக்கள் கடவுளிடம் தமக்கு இருந்த பக்திப் பெருக்கின் காரணமாக அப்படிப்பட்ட கலை நிகழ்ச்சிகளில் தவறாது கலந்து கொண்டது மட்டும் அல்லாமல், தங்களுக்கு இருந்த அற்புதமான நினைவாற்றலால் தம்முடைய அடுத்த வாரிசுகளுக்கு தாங்கள் கண்டதையும் கேட்டதையும் வாய்மொழிச் செய்தியாக விளக்கிக் கூறி வந்ததின் பயனாக அடுத்தடுத்து வந்து கொண்டிருந்த சந்ததியினர் அனைவரும் அவற்றை தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

பழைய காலத்தில் முருகனைக் குறிக்கும் வேல் ஒன்றை எந்த இடத்திலாவது பிரதிஷ்டை செய்தப் பின் தமக்குத் தெரிந்த தெய்வீகப் பாடல்களைப் பாடியவண்ணம் பூஜை செய்து அதை வழிபட்டனர். இரும்புக் கம்பிகளைக் கொண்டும் ஓலைகளைப் பின்னியும் கட்டப்பட்ட குடிசைகளில் ஆலயங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. 1865 முதல் 1949 ஆம் ஆண்டுவரை நன்கு கற்றறிந்த வாத்தியார்கள் அங்கு பூஜாரிகளாக இருந்து கொண்டு அவற்றை நிர்வாகிக்கத் துவங்கியதும் அனைவரும் முருகனைக் குறிக்கும் சின்னமே வேல் என்ற கருத்தை ஏற்கலாயினர்.

வேல் என்பது முருகனைக் குறிக்கும் சின்னம் என்பதினால் பண்டையத் தமிழர்கள் எப்பொழுதெல்லாம் தங்களுக்கு குறைகள் தோன்றினவோ அப்பொழுதெல்லாம் அந்த வேலை முருகனாக பாவித்து வணங்கினர். அது போலவே மன்னர்களும் தாங்கள் போருக்குப் புறப்பட்டுப் போகும் முன்னர் முருகனை வேல் உருவத்தில் வணங்கி ஆசி பெற்றனர். (நற்றிணை 244, குறுந்தொகை 263). ஆக சங்க காலத்திலேயே வேல் வழிபாடு என்பது இருந்து வந்துள்ளது எனத் தெரிகின்றது.

1875 ஆம் ஆண்டுவரை கிராமியப் பாடல்களைப் பாடியவண்ணம் அங்கு இருந்தவர்களுக்குத் தெரிந்த சில குறிப்பிட்ட வழி முறைகளில் நடந்து கொண்டிருந்த முருக வழிபாடு, அங்கு அவ்வப்பொழுது தற்காலிகமாக விஜயம் செய்யத் துவங்கிய யாத்திரிகர்களினால் சற்று மாற்றம் பெறத் துவங்கியது. அப்படிப்பட்ட யாத்திரிகர்கள் முருகனைப் பற்றிய பாடல் புத்தகங்கள், இலக்கியங்கள், காவியங்கள் மற்றும் பல விதமான புத்தகங்களையும் எடுத்து வரத்துவங்க முருக பக்தி இயக்கம் இன்னும் தீவிரமடைந்தது. 1878 ஆம் ஆண்டு முதல் நாடாலில் யாத்திரிகர்களும் தங்கள் ஊர்களுக்குச் சென்ற தொழிலாளிகளும் முருகனின் சிலைகளையும், படங்களையும் எடுத்து வரத் துவங்கினர்.

சாமியாடுதல்

பக்தர்கள் மீது சாமி ஏறுதல் என்பது முருக வழிபாட்டில் முக்கிய அம்சமாக விளங்கியது. சாமி ஏறிய பக்தர்களைக் கண்ட மற்ற பக்தர்களுடைய மனதில் பய உணர்ச்சி தோன்றி அவர்களை தீய வழிமுறைகளில் செல்ல விடாமல் தடுத்து நிறுத்தியது. அது மட்டும் இன்றி அவர்களுடைய வெள்ளைக்கார துரைகள் மற்றும் மேலதிகாரிகளின் மூலம் தினமும் அவர்கள் பட்ட கொடுமைகளில் இருந்து தப்பிக்கவும் வழி வகுத்தது. சாமி ஏறிய முருக பக்தர்களின் மன நிலைமைகள் இன்னொரு உலகத்திற்கு சென்று விடுகின்றது. காவடியைத் தூக்கியவண்ணம் போகும் பொழுது பாடப்படும் பாடல்களின் சக்தியினால் சிலர் சாமியாடத் துவங்கி விடுகின்றனர். அந்த நேரங்களில் முருக பக்தர்களான அவர்கள் வெளிக் காட்டும் உடல் பலம், தமிழில் கூறும் செய்திகள், அந்த நேரங்களில் அவர்களிடம் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு சாமியாடும் பக்தர்கள் தரும் பதில் போன்றவற்றைக் பார்க்கும் மற்ற பக்தர்கள் மனதில் கிலி பிடித்து அவர்களை பயத்தில் ஆழ்த்திவிடும். நடுக் கடலில் தத்தளிக்கும் கப்பல் பத்திரமாக கரை வந்து சேர்வது போல அந்த நேரங்களில் அவர்கள் மனக் கஷ்டங்கள் இல்லாமல் துயரங்களின் நினைப்பில் இருந்து விடுதலைப் பெற்று நின்றனர். சாமி ஏறிவிட்ட பக்தர்களிடம் ஒருவர் கேள்வி கேட்க, அதற்கான பதிலைத் தரும் சாமி ஏறிய பக்தர்கள் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களுக்கான காரணத்தையும், அந்த கஷ்டங்கள் தீர வேண்டும் எனில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பன போன்றவற்றை தூய தமிழ் மொழியில் விளக்கிக் கூறத் துவங்க ஆரம்பித்ததும் அதுவரை தாங்கள் இரகசியமாக வைத்துக் கொண்டு இருந்த விஷயங்கள் அம்பலம் ஆகும் பொழுது அந்த விஷயங்கள் சாமி ஏறிவிட்ட பக்தர்களுக்கு எப்படி தெரிந்தன என பயந்து போய் நிற்பார்கள்.

பலருக்கும் அவரவர்களுடைய பிரச்சனைகள் தீர அந்த சாமி ஏறிய பக்தர்கள் வழிமுறைகளைக் கூறுவது உண்டு. அவற்றில் பலரும் முன்னர் தாங்கள் வேண்டிக் கொண்டவற்றை செய்யாமல் மறந்து போனவை, பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றாமல் இருப்பது, ஆலயங்களுக்கு செலுத்த வேண்டிய நேர்த்திக் கடன்கள், காணிக்கைகள் என அனைத்தும் அடங்கி இருக்கும். அது மட்டும் அல்லாமல் சாமி ஏறிவிட்ட நேரங்களில் தங்களைக் கொடுமைப்படுத்தும் மேலதிகாரிகள் மற்றும் முதலாளிகளின் இரகசியங்களையும் கூறத் துவங்கி விடுவார்கள். அதனால் பயந்து போய் முருக பக்தர்களையும் சாமியாடுபவர்களையும் அவர்கள் மேலும் கொடுமைப்படுத்துவதைத் தவிர்த்து விடுவார்கள். அதே சமயம் சாமியாடும் பக்தர்களிடம் அவர்களுடைய முதலாளிகளுக்கும் மேலதிகாரிகளுக்கும் தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு கேட்பார்கள். அதனால் அந்த பக்தர்களின் முருக பக்தி இன்னமும் தீவிரம் அடைவதுண்டு. சாமி ஏறியவர்களால் கூறப்படும் அனைத்தும் தமிழ் மொழியில்தான் இருக்குமே ஒழிய ஆங்கிலத்தில் பேசுவதில்லை. கானாவின் (Ghana) சொங்கே (Songhay) என்ற ஹவுஸ்கா (Haouka) இன மலைவாழ் மக்கள் பிற இடங்களில் சென்று குடி அமர்ந்த பொழுது, தாங்கள் குடியேறிய நாட்டின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தங்களை மாறிக் கொள்ள எப்படி சாமியாடியவர்கள் உதவியை நாடினர் என்ற செய்திப் படத்தை பிரான்ஸ் நாட்டு திரை உலகத்தைச் சேர்ந்தவாரான ஜீன் ரப் (Jean rough) என்பவர் தயாரித்திருந்தார். அது போலவே ஆப்ரிக்க நாட்டில் வந்து குடியேறிய தமிழர்களும் அந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தங்களை மாற்றிக் கொள்ள சாமி வந்தவர்களின் துணையை நாடினர்.

அங்கிருக்கும் ஐந்தாம் வம்சாவளியினாருக்கு காவடி என்றால் என்ன என்றும் தமிழ்ப் பாடல்களின் அர்த்தங்களும் புரிந்தாலும், ஐரோப்பிய கலாசாரத்தில் மயங்கி விட்டதினால் தங்களுடைய சமூகத்தினரையும், வயதான பெரியவர்களையும் சற்றும் மதிக்காமல் இருக்கின்றனர். ஐரோப்பிய கலாசார

மயக்கமும், தமிழ் மொழியை கற்பதில் ஏற்கனவே உள்ள சந்தர்ப்பக் குறைவுகளும் சேர்ந்து கொள்ள தாய்மொழியான தமிழை அவர்கள் முற்றிலும் புறக்கணித்து விடுகின்றனர். அதே சமயத்தில் முருகப் பெருமானிடம் அவர்களுக்கு இயற்கையே அமைந்து உள்ள பக்தியில் உந்தப்பட்டு அங்கு நடைபெறும் கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்கின்றனர். சாமி ஏறிய பக்தர்கள் கூறும் செய்திகள் தூயத் தமிழில் உள்ளதினால் அப்படிப்பட்ட இளைஞர்களுக்கு அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துக் கூற வேண்டி உள்ளது.

முதல் கட்டமாக 1860 முதல் 1899 ஆம் ஆண்டு வரை மற்றும் இரண்டாவது கட்டமாக 1900 முதல் 1949 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் எழுப்பப்பட்ட ஆலயங்களில் சிவன் கோவில், சிவசுப்பிரமணியர் கோவில், மற்றும் சுப்பிரமணியர் கோவில் போன்றவை அடங்கும். அவை அனைத்தும் அங்கு குடியேறி தங்களை நல்ல நிலைமைக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டு விட்ட தென் இந்திய மக்களால் கட்டப்பட்டவை. அந்தக் கோவில்களில் சிவன், சக்தி, வினாயகர், முருகன், திருமால் போன்றவர்களுக்கும் சிலைகள் வைக்கப்பட்டு இருப்பதால் அங்கு வரும் பக்தர்கள் அவரவர்களுக்கு விருப்பமான தெய்வத்தை வழிபட முடிகின்றது.

காவடித் திருவிழாவும் பக்தியும்

1900 ஆம் ஆண்டு முதல் 1949 வரையிலான காலகட்டத்தில் நடாலில் இருந்து தென் இந்தியாவிற்கு அடிக்கடி கப்பலில் பயணம் செய்து கொண்டு இருந்த மக்கள் தங்களுடைய முந்தைய பழக்க வழக்கங்களின்படி பூஜை முறைகளைத் தொடர முடிந்தது. முருக வழிபாட்டிற்கு காவடி எடுப்பது முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது. அந்த திருவிழாவில் கலந்து கொண்ட பக்தர்கள் தமிழ்நாட்டில் நடைபெறுவதைப் போலவே எளிமையான வாழ்க்கை முறைகளைக் கடை பிடித்து விரதங்கள், வேண்டுகோள்கள் போன்றவற்றை மேற்கொண்டனர். அங்குள்ள ஆலயத்திற்கு குடும்பத்தினருடன் சென்று முருகப் பெருமான் மீது பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர்.

ஆனால் அப்படிப்பட்ட பழக்கங்கள் இப்போது மெல்ல மாறத் துவங்கிவிட்டன. இப்பொழுதெல்லாம் சிறிய சடங்குகளை செய்வதில் மட்டுமே பலரும் ஆர்வமாக உள்ளனர். ஆலயங்களில் பூஜாரிகளாக இருக்க பலரும் விரும்புகின்றனர். இறை வழிபாடுகளில் அங்குள்ள சில வாத்தியார்களும் பூஜாரிகளும் முழு அளவிலான தேர்ச்சி பெறாவிடிலும் அந்த ஆலயங்களுக்கு வரும் பக்தர்களுக்கு வழிகாட்டுபவர்களாக இருப்பதால் பக்தர்கள் இடையே பெரும் மரியாதையும் மதிப்பும் அவர்களுக்கு உள்ளது. அந்த பூஜாரிகள் காவடியில் பாடப்படும் பாடல்களைக் கூட சிறியதாக மாற்றித் தந்து கொண்டு இருந்த பொழுதிலும் அதையும் பக்தர்கள் முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர். மக்களிடையே அவர்கள் பெரும் மரியாதைப் பெற்றிருப்பதையும் அவர்கள் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு நிற்கும் மக்கள் கூட்டத்தையும் பார்க்கும் பொழுது முதலில் அந்த பூஜாரிகளுக்கு காவடிப் பாடல், சிந்து, கிலிக்கணி போன்ற இசைப் பாடல்களிலும், வார்த்தை உபயோகங்களிலும் தக்க பயிற்சி அளிக்கப்பட்டால்தான் தாய்மொழி வளர்ச்சி அடையும் என்பது தெரிகின்றது. 1993 ஆம் ஆண்டு முதல் காவடித் திருவிழா எப்படி நடைபெறுகின்றது ? இப்பொழுதெல்லாம் ஒலி நாடாக்கள் மூலம் ஆலய பண்டிதர்களால் ஒலி பரப்பப்படும் பாடல் இசையைக் கேட்டவண்ணம் காவடியை தங்களுடைய தோள்கள் மீது வைத்துக் கொண்டு பக்தர்கள் கோவிலை சுற்றி விட்டு வந்து விடுகின்றனர். இப்பொழுதெல்லாம் கோவிலை மூன்று முறை பிரதர்ஷணம் செய்யும் பொழுது கூட காவடி எடுப்பவர்கள் அந்த பாடல்களை தாங்களும் சேர்ந்து கொண்டு பாடுவதில்லை. அப்படி பாடுமாறு எவரும் அவர்களுக்கு அறிவுரை கொடுப்பதும் இல்லை.

கடமைக்காக நடத்தப்படும் ஒரு சடங்கு போல அந்த விழா மாறிவிட்டது. பலருக்கும் காவடி என்றால் என்ன என்றே தெரியாது. அங்கு வருபவர்களுடைய இதயத்தில் பக்தி உள்ளது. ஆனால் அவர்களை சரியான மார்கத்தில் அழைத்தச் செல்லவோ, தாய் மொழியின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி எடுத்துக் கூறவோ, பிரார்த்தனைகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியோ எவரும் அவர்களுக்கு எடுத்துரைப்பது இல்லை. ஆலயத்தில் உள்ள பண்டிதர்கள் அவர்கள் பணிபுரியும் ஆலயத்திற்கு பெரும் அளவிலான நன்கொடைகளை வசூலிப்பதில் மட்டுமே ஆர்வமாக தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்கின்றனரே தவிர வேறு எதுவும் செய்வதில்லை என்றாலும் அவர்களே பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். மிக எளிய முறைகளில்தவறான வழிகளில் பணம் சேர்க்கத் துவங்கிவிட்ட பூஜாரிகளினால் தெய்வீகமும் குறைந்து தாய்மொழியின் வளர்ச்சியும் சீர்குலை ஆரம்பித்து விட்டது.

குறிப்பிட்ட திருவிழாக் காலங்களில் மட்டும் ஆலயத்தில் வந்து பணி புரிந்து கொண்டு பண்டிதத்தை முறையாக செய்யத் தெரியாமல் இருப்பவரை பூஜாரி என்றும், நன்கு பண்டிதம் கற்று அறிந்தவர்களை பண்டிதர்கள் எனவும் அழைக்கின்றனர். தாய்மொழியைப் பற்றியோ, சமூக கலாசாரங்களைப் பற்றியோ தெரியாத ஆலய நிர்வாகக் குழுவினர்தான் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர்களை ஆலய வேலைகளில் சேர்ப்பது இல்லை. அவர்கள் வந்து விட்டால் எங்கே தங்களுடைய அறியாமை வெளிப்பட்டு விடுமோ என்ற பயமேதான் காரணம்.

தென் ஆப்ரிக்காவில் காவடித் திருவிழா

தமிழ்நாட்டில் நடப்பதைப் போலவே திவீரமான முருக பக்தர்கள் தங்களுடைய உடம்புகளில் எலுமிச்சை, பால் குடம், தண்ணீர் குடம் மற்றும் கன்னங்களில், நாக்கில் என்று பல இடங்களிலும் அலகுகளினால் குத்திக் கொள்கின்றனர். ஆனால் அதிசயமாக அவர்கள் உடம்புகளில் இருந்து ஒரு சொட்டு இரத்தம் கூட வெளி வருவது இல்லை. அது வெள்ளையர்களுக்கும், ஆப்ரிக்க நாட்டினருக்கும் வியப்பைத் தருகின்றது. அந்த பக்தர்கள் பக்தி என்ற போர்வையில் முழுமையாக இருப்பதினால் தங்களுக்கு ஏற்படும் உபாதைகளையோ, வலி போன்ற எவற்றையுமே குறித்து எந்த விதத்திலும் கவலைப்படுவது இல்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை முருகப் பெருமானுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையை செய்து விட்ட திருப்தியுடன் முருகனின் அருள் மட்டும் தங்களுக்குக் கிடைத்தால் போதும் என்று இருக்கின்றனர். மூன்று விதமான பக்தர்கள் திருவிழாவில் காவடி எடுக்கின்றனர். தங்களுடைய வேண்டுகோட்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள, மனத் துயரத்தையும் தனக்கு வந்துள்ள பிணிகளுக்கும் பரிகாரம் பெற, மற்றும் தன்னுடைய குடும்ப நலனுக்காக என காவடிகள் எடுக்கின்றனர். மூன்றாவது பிரிவினர்தான் உண்மையான சாத்வீகர்கள் என்று பகவத்கீதைக் கூறுகின்றது.

நடாலில் சித்திரா பெளர்ணமி, பங்குனி உத்திரம், தை பூசம் வைகாசி விசாகம், கந்த சஷ்டி மற்றும் கிருத்திகை விரத தினங்களில் முருகனுக்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. சொந்தக் காரணங்களினாலும், சில பிரச்சனைகளினாலும் அந்த தினங்களில் வந்து காவடி எடுக்க முடியாத பக்தர்கள் சிலர் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தமக்கு முடிந்த பொழுது வந்து தம்முடைய கடமையை முடித்து விட்டோம் என்பது போல காவடி எடுத்து விட்டுச் செல்கின்றனர். குறிப்பிட்ட நாட்களில் வரும் புனிதமான பண்டிகை தினங்களில் மட்டுமே அதை செய்ய வேண்டும் என்ற மரபு உள்ளது என்பதோ அந்தக் தினங்களின் மகத்துவமோ அவர்களுக்கு புரிவதில்லை. தர்பனில் இருக்கும் ஒரு கொடையாளியான வீ.எம். ரெட்டி என்பவர் அங்கு வாழும் தமிழர் நலனை பெரிதும் விரும்புவவர். அவர் அனுபவம் மிக்க ஸ்ரீ லங்க பண்டிதர்களை அந்த நகரத்திற்கு

வரவழித்து அவர்களை சில ஆலயங்களுக்கு அனுப்பி வைத்து, அங்கு நடக்கும் சடங்குகளை முறைப்படி நடத்தித் தருமாறு கூறி ஆலயங்களில் நடந்து வந்த சடங்குகளை ஒழுங்குப்படுத்தினார்.

தமிழ், சமஸ்கிரதம், கலாசாரம் மற்றும் வரலாற்று உண்மைகள் எவையுமே தெரியாதவர்கள் ஆலய நிர்வாகிகளாக இருந்து வருவதால் பக்தர்களை காவடிப் பாடல்களைப் பாடும்படி நிர்பந்திக்காமலும், அதற்கு விளக்க உரை தரும் வகையில் ஆன்மீக உரைகள் தரும் நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தாமலும் நாகரீக வாழ்க்கை முறைக்கு ஏற்ப, அனுபவம் இல்லாத பண்டிதர்களைக் கொண்டு வியாபாரத்தனமாக அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தி விடுவதினால் தாய்மொழி அங்கு வளர்ச்சி பெறவில்லை என்பது மட்டும் இல்லாமல் பல பக்தர்களுடைய ஆன்மீக சம்மந்தப்பட்ட சந்தேகங்களுக்கும் விடைகள் கிடைப்பது இல்லை. பக்தர்கள் தாய் மொழியைப் பயன்படுத்தி தங்கள் பங்கினை செலுத்த அனுமதிக்க வேண்டும். அருணகிரிநாதர், அருணாசல கவிராயரின் காவடிச் சிந்து, கந்த சஷ்டி கவசம், பாம்பன் ஸ்வாமிகளின் சரவண கவசம் போன்றவற்றைப் பண்டிதர்கள் படித்து அதற்கு விளக்க உரைத் தந்து பக்தர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். ஆனால் அவை எதுவுமே ஸ்ரீ லங்காவில் இருந்து வந்துள்ள பல பண்டிதர்களுக்குத் தெரியாதவை.

தென் ஆப்ரிக்காவில் ஆலயத்தில் உள்ள பண்டிதர்கள் தாய் மொழியான தமிழை நன்கு கற்றறிந்து கொண்டு அதில் உள்ள ஆன்மீக இலக்கியங்களையும் அதை எழுதியவர்களைப் பற்றியும் நன்கு கற்றறிய வேண்டும். அருணகிரிநாதர், பாம்பன் ஸ்வாமிகள் மற்றும் குமாரகுருபரர் போன்றவர்களைப் பற்றியோ, அவர்கள் இயற்றிய பாமாலைகளைப் பற்றியோ அங்குள்ள பண்டிதர்கள் நிகழ்த்தும் சொற்பொழிவுகளில் குறிப்பிடுவது இல்லை. அப்படிப்பட்ட நூல்களையோ, அதில் எழுதப்பட்டிருப்பவைகளையோ படித்து அறிந்து இருக்காத ஆலய நிர்வாகிகளும் ஸ்ரீ லங்காவில் இருந்து வந்துள்ள புரோகிதர்கள் மீதும் பூஜாரிகளையே முழுவதும் நம்பிக் கொண்டு இருக்க வேண்டி உள்ளது. சமீபத்தில் கட்டப்பட்ட ஆலயங்களில் இருக்கும் ஆலய நிர்வாகிகள் தமிழ் நாட்டில் இருந்து மிகக் குறைவான மாத சம்பளத்தில் (சம்பளம் 700 ரண்ட் என்ற தென் ஆப்ரிக்க நாணயம். *இது அரசு ஊழியரின் கடைசி நிலையில் உள்ளவர்களின் சம்பளத்தில் பாதி கூடக் கிடையாது*) வேலை செய்ய சம்மதிக்கும் தமிழ் பண்டிதர்களை அங்கு அழைத்து வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டில் உள்ள பெருமை வாய்ந்த சிவாலய மடங்கள் நடாலில் உள்ள ஆலய நிர்வாகிகளுடனும் இது குறித்துப் பேசி இப்படி நிலவும் அவல நிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அப்படி ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டால் மட்டுமே நடாலில் நிலவும் சீர்கேடான நிலையை மாற்றி தாய்மொழியான தமிழையும், கலாசாரம் மற்றும் பண்பாடுகளை வளர்க்க முடியும்.

மூன்றாம் கட்டத்தில் (1950 முதல் 1993 ஆம் ஆண்டுகளில்) அதாவது 1949 ற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு தென் ஆப்ரிக்காவில் நடந்த நிறுவெறிக் கலவரத்தில் இந்தியர்கள் பெரும் பாதிப்பிற்கு உள்ளாயினர். ஆங்கிருந்த இந்திய மக்களின் வாழ்க்கையை சீர்குலைக்க மதவெறி பிடித்த வெள்ளையர் ஆதிக்கத்தில் இருந்த அரசாங்கம் முன்னந்த பொழுது இண்டிகோ என்ற பத்திரிகை 1998 ஆம் ஆண்டு தனது அக்டோபர் மாத இதழில் எழுதியது “ 1949 ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த மதக்கலவரத்தை தூண்டி விட்டவர்கள் வெள்ளையர்கள்தான். அதன் மூலம் இந்தியர்களுக்கும் அந்த நாட்டில் இருந்த கறுப்பர்களுக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்த முயன்றனர். அந்த கலவரத்தினால் இந்திய மக்கள் மனக் குழப்பம் அடைந்து அந்த நாட்டு அரசியலில் இருந்து விலகி நிற்கலாயினர். இருந்தாலும் அவர்களில் இருந்த தைரியசாலிகளான சிலர் இன்னும் தீவீரமாக நிறுவெறியை எதிர்த்து நடந்த போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். ஆதனால் அங்கிருந்த நான்காம் வம்சாவளியினரை இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்ப வெள்ளையர் அரசாங்கம் முன்னந்த பொழுது அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சனைக்கு முடிவு காண வேண்டும் எனில் அந்த வம்சாவளியினர் ஆங்கிலத்தை கற்றும் ஐரோப்பிய வாழ்க்கை முறையையும் ஏற்று வாழும்படியான சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

ஆக ஆண்களானாலும் சரி பெண்கள் அனாலும் சரி, தென் இந்திய மக்கள் அனைவரும் கண்டிப்பாக ஆங்கிலத்தை மட்டுமே கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

1950ம் ஆண்டிலும் 1992 ஆம் ஆண்டிலும் ஆட்சியில் இருந்த நிறுவெறி வெள்ளையர்களின் அரசாங்கத்துடன் ஏற்பட்ட மோதலின் விளைவாக இந்திய அரசாங்கம் தனிமைப்பட்டது. அதற்கு முன் அங்கிருந்த தமிழர்கள் பெரும் துயருக்கு ஆளாகி தங்களுடைய குடும்பம், குழந்தைகளின் படிப்பு மற்றும் தொழில் என அனைத்தையும் ஆரம்பம் முதல் மீண்டும் புதுப்பிக்க வேண்டியதாயிற்று. அத்தனைக் கஷ்டங்களையும் ஏற்றுக் கொண்ட அவர்கள் 1980 ஆண்டு வாக்கில் தாங்கள் இழந்த அனைத்தையும் - கோவில்கள் உட்பட கல்வி முறைவரை அனைத்தையும் - திரும்பப் புதுப்பித்தனர்.

பக்தி

தற்காலத்தில் உள்ள மக்கள் கோவிலுக்கு பூ, பழங்கள், பால், வெற்றிலை, தேங்காய், மற்றும் தேன், தயிர் போன்றவற்றைக் கொண்டு போனப் பின் அதை பூஜாரி கடவுளுக்கு நைவித்தியம் செய்ய அதுவே பக்தி என்று நினைக்கின்றனர். பக்தி என்றால் என்ன என்பதை பலரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற நிலையில் பண்டிதர்களும் அவரவருக்குத் தோன்றிய விளக்கங்களை அதற்குத் தந்து வருகின்றனர். அது போல நன்கு படித்தவர்கள் கூட கலாசாரம் என்பது என்ன என்பதை பற்றி புரிந்து கொள்ளவில்லை. மர்லன் படையாச்சி என்ற தென் ஆப்ரிக்க இந்தியர் கூறுகின்றார் “ கலாசாரம் என்பதின் உண்மையான தத்துவார்த்தமான அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல், ஒவ்வொரு இனத்தவரும் கடைபிடித்து வரும் பழக்க வழக்கங்களே கலாச்சாரம் என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். அதாவது இந்து முறையில் நடைபெறும் திருமணங்கள், இந்திய இசைகள், இந்தியரின் பழக்க வழக்கங்கள், மற்றும் அதன் முக்கியமான மொழிகளே கலாச்சாரத்தை பிரதிபலிப்பதாக கருதினர். ஆனால் அவை இந்தியர்கள் என்று ஒருவனை அடையாளம் மட்டுமே காட்ட உதவினவே தவிர மற்றபடி அவர்களுடைய பொது வாழ்க்கை முறையோ ஐரோப்பிய பழக்க வழக்கங்களே பின்னிப் பிணைந்தே இருந்தது “

தமிழ் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டு உள்ளது போல பக்தி என்பது அன்பே சிவம் என்பது போல இதயத்தில் இருந்து பக்தியை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதை எவரும் போதிப்பது இல்லை. பல முனிவர்கள் எப்படி தம்முடைய வாழ்வில் பக்தியை பெருக்கிக் கொண்டு நல்ல பண்புகளுடன் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை எவரும் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது இல்லை. பலருக்கும் கிருபானந்த வாரியார்கள் போன்றவர்கள் செய்துள்ள நல்ல காரியங்களைப் பற்றித் தெரியாது. தற்காலத்திலோ அங்குள்ளவர்கள் ஐரோப்பிய பாணியில் காவடிகளை சுமந்து கொண்டு செல்லவே விரும்புகின்றனர். கோவிலுக்கு வரும் வருமானம் குறைந்து விடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் அத்தகையவர்களை திருத்தி, காவடி என்பதை முறைப்படி எப்படி எடுக்க வேண்டும் என்று கற்றுக் கொடுக்க முயலாமல் ஆலய அதிகாரிகள் அவற்றைக் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டு விடுகின்றனர்.

“பல ஆலய அதிகாரிகளும் பண்டிதர்களும் அந்த பக்தர்களிடம் இருந்து பெறும் பெரும் நன்கொடைகளை மட்டும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு ‘ பக்தர்களுக்கு ஆர்வம் மட்டும் போதும் என்று கருதி மௌனமாக இருந்து விடுகிறார்கள். அதன் மூலம் மதத்தின் அடிப்படை உண்மைகளை அந்த பக்தர்கள் அறிந்து கொள்ள இயலாமல் இருப்பதற்கு

அவர்களும் ஒரு காரணமாக இருக்கின்றனர் (தாபன் டிரைபூன் ஹொல்ட், 25.10.98) -

தமிழக துதிப் பாடல்களும் நாட்டுப் பாடல்களும் அடியோடு மறக்கப்பட்டு விட்டன. அதை மீண்டும் வெளிக் கொண்டு வரும் பொறுப்பு ஆலய நிர்வாகத்திடமே உள்ளது. சம்மந்தரும், நாயன்மார்களும் பாடல் நெறி என்பது என்ன என்பதைப் பற்றி விளக்கிக் கூறி உள்ளனர். முருக வழிபாட்டின் ஒவ்வொரு விழாக்களிலும் பல்வேறு முருகன் பாடல்களை ஒலி பரப்பி அதன் அர்த்தத்தையும் விளக்க வேண்டும். அப்படி செய்வதின் மூலமே ஒவ்வொருவருக்கும் பக்தி உணர்வு பெருகும்.

ஆண்களும் பெண்களும்

1950 முதல் 1993 ஆம் ஆண்டுகளின் மூன்றாம் பகுதியில் தென் ஆப்ரிக்காவில் தங்களுடைய குடும்பங்களைக் காப்பாற்ற அலுவலகங்களில் பணி புரிந்து கொண்டு இருந்தப் பெண்கள் சமூகத்திலும் அரசியலிலும் முன்னேறத் துவங்கினர். அந்தப் பெண்கள் ஐரோப்பிய கலாச்சாரங்களிலும், ஆங்கிலத்திலும் நல்ல திறமைப் பெற்று இருந்தாலும் தமிழ் கலாச்சாரங்களை தொடர்வதில் தீவிரமாக இருந்தனர். ஆனால் ஐரோப்பிய கலாச்சாரங்களில் மூழ்கிவிட்ட பல ஆண்கள் தமிழ் கலாச்சாரங்களை கைவிட்டு விட்டனர். படித்தப் பெண்களோ ஐரோப்பியக் கலாச்சாரத்தில் பல முறைகேடுகள் உள்ளதைக் கண்டு தைரியமாக தங்கள் நாட்டுக் கலாச்சாரத்தையும் பக்தியையும் தொடர்ந்து கடைபிடித்து வரலாயினர் (1993-1998). ஆலய திருவிழாக்கள், பண்டிகை தினங்கள், வாராந்திர வழிபாட்டு தினங்களில் ஆண்களை விட பெண்களே அதிக அளவில் பங்கேற்றதைக் காண முடிந்தது. நடாலில் ஆண்களை விட பெண்கள்தான் தாய் மொழியை உபயோகிப்பதிலும், தமிழ் கலாச்சாரத்தை கடைபிடிப்பதிலும் ஆர்வமாக இருந்தனர் என்பதினால் பெரும்பாலான சமூக விழாக்களில் பெண்களே முதன்மைப் பெற்று வந்ததையும் காண முடிந்தது.

ஆலயங்கள்

வெளிநாடுகளில் இருந்து அழைத்து வந்து நியமிக்கப்படும் பண்டிதர்கள் ஆலயத்தில் மிகக் குறைந்த அளவிலான சம்பளத்தில் நியமிக்கப்படுவதால் தங்களுடைய வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள அவர்கள் புரோகிதர்களாக மாறி விடுகின்றனர். பணம் சம்பாதிக்க அவர்கள் பலவிதமான முறைகேடுகளில் ஈடுபடுவதால் உண்மையான பக்தி கொண்டவர்களும் பக்தர்களும் அவர்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் திண்டாடுகின்றனர். அவைகளைப் பற்றி அனுதினமும் பல பத்திரிகைகளில் வாசகர்கள் கடிதம் எழுதி தங்கள் மனக் குறையை வெளியிடுகின்றனர்.

“ ஆலயத்தினர் நம் நாட்டில் நிலவும் பல்வேறு மதங்களில் உள்ள அற்புதமான கருத்துக்களை அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் சொற்பொழிவுகள், காலட்சேபம் போன்றவற்றை நடத்துவதில்லை. பல மடாதிபதிகள் மதச் சடங்குகளை சம்பிரதாயமாக செய்த வண்ணம் இருந்தவாறு, பிரார்த்தனை செய்வதினால் உண்மையில் என்ன பயன் கிடைக்கும் என்பதை விளக்கிக் கூறாமல் இருந்து விடுவதினால்தான் மக்கள் திசை மாறிப் போகின்றனர். ஆகவே நாம் பெரிய அளவில்

நம்முடைய புராதான மதங்களின் பெருமைகளை மீண்டும் வெளிக்
கொண்டு வர முயலவேண்டும். (தாபன் டிரைபூன் ஹெரால்ட், 25.10.98)

ஆலயங்கள் தமிழ் பாடல்களை ஒலி பரப்பினால் அதன் மூலம் உண்மையான பக்தி கொண்டவர்கள் தாய்மொழியான தமிழை புரிந்து கொண்டு அதைக் கற்க ஆவல் கொள்ள வழி வகுக்கும். மகான்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களையும், ஒலிபரப்பப்படும் பாடல்களின் அர்த்தங்களையும் விளக்கிக் கூறும் திறமை மிக்க சொற்பொழிவாளர்களை அழைக்க ஆலயத்தினர் முன்வர வேண்டும்.

நம் கடமை

1996 ஆம் ஆண்டில் தென் ஆப்ரிக்க நாட்டில் எடுக்கப்பட்ட ஜனத்தொகை கணக்கின்படி அந்த நாட்டில் இருந்தவர்கள் 40.58 மில்லியன் மக்கள். அதில் க்வாஜூலா நடாலில் (Kwa-Zulu Natal) மட்டும் இருந்தவர்கள் 8.4 மில்லியன் மக்கள், அதாவது மொத்த ஜனத்தொகையில் 21 சதவிகிதம் இருந்தனர். தென் ஆப்ரிக்காவில் இருந்த ஒரு லட்ச இந்தியர்களில் சுமார் 76 சதவிகித மக்கள் க்வாஜூலா நடாலில் இருந்தனர். அதில் 97 சதவிகித மக்கள் நகர்புறங்களில் வசிக்கின்றனர். அவற்றிலும் 94 சதவிகித மக்கள் ஆங்கிலமொழியே பேசுகின்றனர். (லீடர், அக்டோபர் மாத இதழ் ,1998)

அனைத்து மக்களின் விகிதாசாரம்

ஆப்ரிக்க நாட்டினர்	இந்தியர்கள்	வெள்ளையர்கள்	மற்ற நிறத்தவர்கள்
82%	9%	8%	1%

கல்வி அறிவு பெற்ற இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை

முப்பது வயதிற்கும் குறைவானவர்கள்

இந்தியர்கள்	ஆப்ரிக்க நாட்டு கறுப்பர்கள்	மற்ற நிறத்தவர்கள்	வெள்ளையர்கள்	
57%	65%	61%	45%	
பள்ளி செல்லாதவர்கள்	முதல் நிலைப் பள்ளி	இரண்டாம் நிலைப் பள்ளி	பத்தாவது வகுப்பு படித்தவர்கள்	பள்ளிப் படிப்பிற்கு மேல் படிப்பு
7%	13%	4%	30%	10%

இந்த செய்தியைக் பார்க்கும் பொழுது ஆலய நிர்வாகிகளும், தமிழர் சங்கங்களும் தாய்மொழியான தமிழ்மொழியை கற்பதின் அவசியத்தை விளக்கி, அதன் பண்புமிக்க கலாச்சாரத்தைப் பரப்ப முன் வரவேண்டியதின் அவசியத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நடாலில் 60 சதவிகிதம் மக்களாக இந்தியர்கள் உள்ளதினால் தமிழ்நாட்டில் உள்ள மடங்கள், மற்றும் பிற மையங்களுடனும் தொடர்பு

வைத்துக் கொண்டு, தென் ஆப்பிக்காவில் உள்ள பல்வேறு மத, இனப் பிரிவுகளில் உள்ள தமிழர்களின் தேவைகளுக்கேற்ப அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அந்த விஷயத்தில் தமிழக அரசும் தென் ஆப்ரிக்க நாட்டு தமிழர்களுக்கு உதவி செய்யவும், அவர்களிடையே தாய்மொழியான தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பெறவும், தமிழ் கலாச்சாரம் புத்துயிர் பெறவும் தங்களால் முடிந்த உதவியை செய்ய வேண்டும்.

தமிழர்களுக்கு உதவும் வகையில் தமிழக நாட்டுப் பாடல்களும், முருகன் பக்தி கீதங்களும் அங்கு நிறைய வினியோகிக்கப்பட அங்குள்ள நல்லெண்ணம் கொண்ட வசதி படைத்தோர் முன்வர வேண்டும். தமிழர்கள் பிரார்த்தனைகள் தாய்மொழியில் செய்தவாறு இருந்து கொண்டிருக்கவும், அர்ச்சனைகள் மட்டும் பண்டிதர்கள்விரும்பும் முறையில் செய்யுமாறு நிலைமையை உருவாக்க வேண்டும். தற்கால இளைஞர்கள் தாய்மொழியில் ஈடுபாடின்றி இருப்பதினால் அவர்களுக்கு காணி, சிந்து, கிலிக்கன்னி, காவடி மற்றும் நாட்டுப் பாடல்களை பற்றிய விளக்க உரைகளைத் தந்து தமிழ் மொழியில் ஆர்வத்தை உண்டாக்க வேண்டும். மதத் தலைவர்கள் முருகப் பெருமானுடைய பஜனைப் பாடல்கள், மற்றும் பிற சமஸ்காரங்கள் பற்றி எடுத்துரைத்து அவர்களிடையே ஆர்வத்தை வளர்க்க முயல வேண்டும். முருகப் பெருமானின் பெருமைகளைப் பரப்ப கும்மி, கோலாட்டம், நாடகம், நடனங்கள் போன்றவற்றை நடத்த வேண்டும். அருணாசல ரெட்டியாரின் காவடிச் சிந்து, சூலமங்கல சகோதரிகளின் கந்தர் சஷ்டி கவசப் பாடல்கள், பெங்களூர் ரமணி அம்மாவின் பாடல்கள், கே.பி. சுந்தரம்பாள் பாடல்கள் போன்றவை ஒலி பரப்பி வந்தால் தமிழ் மொழி மீதான ஆவலை அவர்களிடையே பெருக்க முடியும்.

ஆலய நிர்வாகிகளும், பண்டிதர்களும் தமிழில் புலமைப் பெற்று இருக்க வேண்டும். அங்கு வரும் தமிழ் பண்டிதர்களும் ஞானிகளும் மடாதிபதிகளும் சொற்பொழிவுகள் செய்து கொண்டும், பாடல்கள் மூலமும் தமிழ் கலாச்சாரத்தை பரப்ப உதவ வேண்டும். அந்த பணிக்கு தமிழ் நாட்டில் உள்ள மடங்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். திருவிழாக்களில் தமிழ் நாடகங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும். ஆலயக் குழுக்கள் ஒவ்வொரு தமிழ் குடும்பத்தையும் ஒரு மையமாகவே கருதி தமிழ் கலாச்சாரத்தை அவர்களிடையே பரப்பி வரவேண்டும். தாய்மொழி, இனம் மற்றும் கலாச்சாரம் போன்றவற்றைப் பரப்ப பிரசாரங்கள், ஊர்வலங்கள் போன்ற ஜனநாயக நெறி முறைகளைக் கையாள வேண்டும். பத்திரிகைத் துறையின் உதவியையும் பெறவேண்டும். நம்முடைய கலாச்சாரம் எந்த அளவு மனித மேம்பாட்டிற்கு உதவும் என்பதை விளக்கிக் கூற நமக்கு தனியான விளம்பர பிரசாரக் சாதனம் வேண்டும். அதற்கு அரசியல் ஆதரவும் அவசியம் தேவை. இந்திய மொழிகளையும் கலாச்சாரங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுக்கும் பொருளாதார உதவி செய்ய வேண்டும்.

ஐரோப்பிய அமைப்புக்களும், கறுப்பர் சேவை மையங்களும் தொலைகாட்சி நிலையங்களையும், திரைப்பட உலகத்தையும் அக்கிரமித்துக் கொண்டு தங்கள் பிடியில் வைத்து உள்ளதால் தமிழ் மொழிப் படங்களையோ, நாடகங்களையோ காண முடியாமல் தடுக்கப்படுகின்றோம். முருகன் மீதான பாடல்களைப் பாடிய வண்ணம் சாமி வரும் பக்தர்கள் முருக பக்தர்களுக்கு அப்படி உள்ள நிலைமைப் பற்றி எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். பண்டைய தெய்வ வழிபாட்டு முறை தழைக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு ஆலயங்கள்தான் உதவ வேண்டும். தனியார் துறை தொலைகாட்சி நிகழ்ச்சிகள் மூலம் புராணக் கதைகள், நாடகங்கள், மற்ற நாடுகளில் நடந்து வரும் முருகன் திருவிழாக்கள் போன்றவற்றை ஒளி பரப்ப வேண்டும். பக்தியும் முருகனும் அனைத்து நாட்டிலும் உள்ள தமிழர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தும். ஏன் என்றால் முருக வழிபாடு என்பது அவர்களுடைய உள்ளத்தோடு ஊறிய ஒன்று. தமிழக அரசும் நிறைய அத்தகைய செய்திகள் அடங்கிய ஆடியோ, வீடியோ போன்ற காஸட்டுக்களை தென் ஆப்ரிக்க நாட்டில்

உள்ள ஆலய திருவிழாக்களுக்கு அனுப்பி பொது நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளும் தமிழர்கள் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அவற்றை ஒலி பரப்பச் செய்து உதவ வேண்டும். முருக வழிபாட்டின் உண்மையை தென் ஆப்ரிக்க நாட்டில் உள்ளவர்களும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் ஒலி பரப்பி வந்தால் தென் ஆப்ரிக்க நாட்டிற்கும் திராவிட பண்பாட்டிற்கும் எந்த அளவு ஒற்றுமை இருந்து வந்துள்ளது என்பது நன்கு புரியும். அது அனைவருடைய ஒற்றுமைக்கும் கருவியாக இருந்து தெய்வீகத்தைப் பரப்பி தமிழர்களின் நலனுக்கும் பாதை அமைக்கும்.